

Anioły gotyku

Zanurzam w gorącej kawie ciemny gotyk
ponury jak upiór wiszący w przestrzeni
i sącząc powoli płynny skały dotyk
Widzę jak się we mnie chłód kamieniem mieni

Łyk dnia, łyk gotyku, spojrzenie Kościoła,
ale nikt nie woła, nikt nie woła...

Aksamit przeszłości przykrywa duszy pył
Kluczem ptaków otwiera mą ciszę
Skladałam w sobie okruchy człowieka, co tu był,
a teraz ja, z twarzą w marmurze rzeźbioną – wiszę.

Ja – szkłem potłuczonym, wtulonym w rozbitcie
Wiję się w życie, życie – ukrycie...

Bądź mi pochodnią metafizyczną, dużą
Niech liżę świat piruetami słów – płomieni
I serce niech dalej do życia puka burzą
A diament poezji niech się w mej duszy
kryształem mieni.

Ja – żywcem z codzienności wydarty posążek
jak kartki z dawnych, pożółkłych książek

Zanurzam w gorącej duszy ciemny gotyk
Ponury jak duch drzemiący w przestrzeni

Sącząc ciałem atmosfery mroźnej dotyk
Czuję jak się stary świat w moim sercu mieni.

Kochanie

zawsze **potykamy się i** upadamy o **jakiś fakt**
lecz i tak **cienie** w naszych oczach **kochamy**
i **łykając gęsto światło**
dławimy się ubogim **przepychem** **beztroskości**
młodości **kokietka** podsyca ciał **palenisko** **wciąż**
kruchymi płonie żyłami i **kłamię** w nas życie,
każdym szeptem **rwąc** zaciekle **z** czasu przyszłość

a jednak **bieDNA** jestem, że jestem
nieśmiertelna niczym rozrzucone, dalekie
promienie gwiazd
tak... **teraz ugryźliśmy jeden** etap
i ja jestem poparżona,
co **wyje i płonie** w ogniu **podróży**,
bo jej się króci, a nie dłuży
i pamiętać nie zapomnę, że
pochowam kiedyś swe wiotkie **imiona**
i odejdę w nieskończoność przeszłości stęskniona
w bladej ciszy kruche ramiona...

Retro

Skoczyć w przepaść śmierci
I boleśnie odbić się o ziemię
Zostawić czerwony stempel
Jedyny dowód, że jesteś.

Ave

Maryjo, Matko
Przygarnij niemutki
i niedzieci
otul Miłością
niemiłość.

Mała

Jestem małą wiosną
na dnie lata

Jestem małą awarią
na jarmarku świata

jestem małą skazą
na ciele dnia

I obfitym bukietem słów
w wazonie kosmosu

Pstryknięciem palca,
pośród chóralnego krzyku
Skinięciem dłoni
podczas generalnego tańca
Białym rytuałem
podczas mrocznych ofiar.

Pieśń słoneczna

Jeść czereśnie
Opadać miękko w przestrzeń
Nucić pieśni słoneczne
Życ chwilą, kochać wiecznie

Bez troski jak dziecko
Prowadzę swą duszę na łono natury
Tam ją ona wygładza, hartuje
Tam ją przestrzenią wolną od nadmiaru
nasycza

Jeść czereśnie
Opadać miękko w przestrzeń
Nucić pieśni słoneczne
Życ chwilą, kochać wiecznie

I płacę razem z naturą
bo tak mi ktoś serce zbezczeszczył,
a jej delikatne ramiona
spuszczają soki czereśni
słodkie wonie mnie otulają
słodkie ciało lata mnie pieści
a moje serce wciąż płacze
rzewnym wodospadem boleści.

Wzburzenie ciii...ała

Powrót twojej burzy
burzy mi moje ja.

Wnętrze wrze
W żyłach mocniej
drga mi raj

Rwę pośpiesznie zapach krwi,
mrugam spragnioną nocą,
zaciekle pokutuje...
byleby tylko zdążyło
urosnąć we mnie Niebo,
zanim dotkniesz mnie
swym czasem znów
w nów snów

Powrót twego ciii...ała
działa na moją duszę

Która straciła słowo
posiłkowe być,
to samo, co potem nieuważne
zabliźniło się w Ciebie

Teraz znowu bez pytania,
tak chwilowo, pozwoliłam
istnieć sobie tobą

i wstałam, lecz cóż, wciąż
ludzkie kamienie zderzają się
z moim bólem...

jabłkiem rozgryzionym jest me łono,
orzechem rozłupanym mój rozum
Ewa nie spływa z mego oblicza,

a mimo to wyciągam w Ciebie
ręce, krzyczę całą sobą,
każdą dobą —

Weź mnie na nowo jak kawałek Edenu
nakarm nim swe wrony
Tym razem — obiecuję Adamie,
nie połamię ci żadnych żeber,
z których powstała ma postać...
    wolę w Tobie zostać...
sprostać

Jeśli chcesz — zapomnij,
że jesteś człowiekiem,
wstąp we mnie swym
ciemnym rytuałem
Otrzyj łzę mej duszy
Spragnionym ciałem.

Alfa i Omega

Kosmosy startych przestrzeni
Wielkie zorze miast
Przyćmione potężną ręką historii
Zachodzą powoli w przepaść ciemności.

Brak braku
A człowiek jest tylko sytuacją
Zbiegłym nurtem myśli
Rzuconym w kamień kątem

Nie widzi, ale
Staje się formą chaosu na
hałas czasu.
A cały świat jego zmiażdżony w złoto
monety i bez sensu.

Podąża ze zwieszoną głową —
smutnym krwiobiegem historii,
jak pielgrzym u końca podróży,
który był początkiem...
i jest tylko

zgarbione Niebo pod oklaskiem dla ziemi
i uciążliwy szczebiot nowoczesności

Czy i teraz Bóg odważy się na
Niechaj się stanie...?
Czy zerwie kurtynę i nada nam...
nowe twarze...?

Niebycie

zaszło we mnie słońce,
nawet nie wiem kiedy
wchłonęłam je całe
a teraz nastąpiła wilgotna

Niemoc
Obłąpia
Ciało

Skulona wypatruję wschodu
A jest tylko chłód północy
Odległość południa.

Pustymi miejscami
Wsiąkam w ciemność
Dziwaczej pustką

Swymi myślami dosiadam
Swe kości raz jeszcze
By móc ostatni raz
niewinnie w klubie oddać się
danse macabre
A potem już na zawsze zawisnąć
smutnym szyldem
dolce far niente.

Atramentowe wspomnienia

Jadą przez kraj ukrwiony torami
Bursztynowe oko wszechczasów w nich wpatrzone
Kolejne dwie dłonie drżące jak płomień
I ciszy przedziwny dźwięk

Jej rumiankowe włosy
I usta czerwone jak bordowe maki
Dwoje oczu potargane jak konary drzew
I słoneczne hamaki
Wśród gwieździstych tęcz

Kraj ich żegna łąkami sierpniowymi
Bursztynowe oko czasu zapatrzona w zdarzenia
I drżące jak kropla letniego deszczu
Atramentowe wspomnienia

Kraj na nich czeka chmurami rozwianymi
Bursztynowe oko chwil wystukuje sekundy na rękawie lat
I czeka, aż złożą swe ciała na melodii nadziei
A ona zaniesie ich na grzbiet polnej drogi,
By spoczęli pyłkami dusz na kwiecie Miłości.